

עין משפט
גרי מצוה

בא א מיי פיי מהל
קרנן ספא כלי ה

מוסף רש"י

מצורע שחל שמיני
שלו בערב הפסח.
שעל והערב משאו
בשמיני, נכנס בשמיני
למטה ליה לשפר הקור
שלו נתקדש בקדושת
עשרה, דכתיב בקדושת
(ויקרא יז) והפסח יקרב
המטבח אל האש המטבח
ואתם למי ה' וכו',
ובערה עמה לא היה
נכנס אלא מטעם דיו
לכבות לפי שאין מחוסר
קדושת נכנס לא, כדלמירן
במסות (ז) טעם היה
לרבות טבול יום, עד
שומאין זו לרבות מחוסר
קדושת יום, שם נכנסו
למקדש חייבין כרת (פסחים
ז.ב) וראה קרי בו
ביום, ודעה מחמתה ליה,
כדלמירן ג' דברים
(ט) דבעל קרי משתלה
חזן לשמי מחמת ועובל
לקריין, ולגרמיהו טבול
מחמתה (שם) אצ"ט
שאין טבול יום אחר
בכנס, שטבול יום אחר
דקרי אינו נכנס, דמיני
(דברים כג) כי יום כן אש
ויי ובה השמש יפה אל
חזן המחנה (פסחים טו)
א: דקדק טבול יום דז
כז דמי דהיה לטבול יום
דקרי (בבא מציעא ז.ב) זה
בכנס, להר הבית להכניס
ידיו להבנות בני שאל
פסחי לערב (פסחים טו)
ומכתי דיו לשבור ליתן
מסע האש ויטלו השמן
על הכוהנים כדי שישאר
לאכול פסח לערב, והוא
לוחזק עליו אלא לא
כמה לערבה, דטבול יום
נכנס לערב כרת (פסחים
טו) שיש שיבא עשה,
דכתיב, שיש בו ברת
וידחה עשה, טבול יום
כרת היום, שאין בו
ברת אלא בערה, ולי
משום דמכתי דיו לערבה,
הא אחריתא לנכנסות
קדושת פסח (זב. א) אלא
למידי ציאה במקל לא
שמה ציאה ויחל למיד
הואל והותרה לו ציאה
ציאה מקל לנכנסות,
אצ"ט שפעם כרת משום
מחוסר קדושת והותר
הכבוד דמכתי לפני ה'
הותרה לו אף לקריין
(פסחים טו) דבר תורה
אפילו עשה לית ביה.
עשה שאין זו כרת דקדמא,
תנא כדכתיב לאו דוקא,
דלפניו עשה אין זו בטבול
יום מחמתה ליה, אלא
דכתיב הוא וקרא דכתיב
דמחמתה שמיטה
חיותו שפירשו והוסיפו על
קדושתו זו ביום ואחר
טבול יום לא יכנס, והכי
גמרי ה' יוחנן מרביה דבר
זה חידוש ונני ספק לא
העמידו דכתיב לאשר
דבעל קרי מלוא אלא
החירוהו לערב שאל

ז:

ת"ל כי בחטאת האשם הוא. והשתא לא נריך קרא דושמע את
הכנס דכולה מילתא מיניה גמר מהיקשא ונדיש אחיה ממומן
(זבחים דף מט.) מוקי ליה לעכב:
למאי דנפק נפק. דהיינו מתן כהונת ושמיטה לפון שכמו כהדיא
ולמאי דלא נפק כגון מתן
דמים ואימורים לא נפק ולא יהיה זו
מתן דמים ואימורים עד שיכתב
בגדיה: **וראה קרי** בו ביום
ובבב. פירש בקדושת להכי נקט
קרי ולא טמא שרץ ונכנס דטמא
שרץ ואפי' טמא מת נכנסים במחנה
ליום כדלמר פב"י אלו דברים (פסחים
טו.) דלפי' מת עצמו נכנס שנאמר
ויקח משה את עצמות יוסף עמו
עמו במחילתו ואין נראה לרי"י דהא
דלמר וידחה עשה שאין זו כרת
היינו עשה דרבנן וכדמפרש ר' יוחנן
וטמא מת אין נכנס במחיל גמי
מדרבנן דמתן במסכת כלים (פ"א
מ"ח) הויל מקודש הימנו שאין
נכנסים כוכבים וטמאי מחיס נכנסים
לעל וארי' דנקט בעל קרי לרבותא
שעל עזרת נשים מקודשת הימנו שאין
טבול יום נכנס לשם וכל טבול יום
איירי בין דבעל קרי בין דטמא מת
שרץ ונכילה דקא איירי כזה התם
לעל וארי' דנקט בעל קרי לרבותא
דלע"ג דאשתלה חזן ל' מחמת
המירו לו חכמים ליכנס דמקום
כרת לא העמידו דכתיבם ואל' כפ'
היה טבול (סוטה דף כ: ושם) דקתני גבי
סוטה וזה אומרים הוציאה הוציאה
שאל טמא העורה ופריך מהא דאפילו מת עצמו שרי ומאי קושיא
והא מדרבנן אסור ויחזיק ר"ת שאל גזרו אלא שאל יכנס אכל אם
הוא כבר שם לא גזרו עליו שאל כיון דמדאורייתא שרי ליכנס שם
דוקא מהא דלמירן בפרק הנשרפים (סנהדרין דף פא:) כהן ששימש
בטומאה אחיו הכהנים מוציין אותו חזן לעורה ומפנין מוחו בגיבויין
משמע דאין מוציין אלא מחזן לעורה שהוא מחנה שכניה וממין
אחיו בעזרת שמים כיון שכבר היה שם ורי"י מפרש דבסוטה דייק
מדקתני הוציאה הוציאה מרי וימני דאי לאו דהוי אסור דאורייתא לא
עזרת נשים כיון שאין טבול יום נכנס, שהיה לריך ללא
להר הבית לעמוד נקטר ולהכניס ידיו לעורה וליתן לו מן הדם
בכהונת ושערי נקטר לא נתקדשו כדלמירן כבילד זולין (פסחים דף
פא:) ושם שכל העשרים נתקדשו חזן משערי נקטר ששם מנורע
לעני ומכניס ידיו לכהונת וא"ת למה נמנעו כבילד קר נתקדשו
פני ה' דלא הוי בצארי העורה ואין נראה דלי הוה קדושת העורה הוי שפיר לפני ה' ואומר רבינו מס דעשו כבילד תקנת
מנורעים שיעמדו שם שיגין עליהם השער בחמה מפני החמה ובגמתיים מפני הגשמים: **מורבב** יבא עשה שיש בו ברת כו'. לאו
מילתא דפסיקא היא דש מקומות שהעמידו דכתיבם במקום כרת כדלמירן בפסחים בפרק האשה (דף ז.) אלא כהן לא היה נראה לחכמים
להחמיר: **ר"י** יוחנן אמר דבר תורה אפי' עשה אין בו. רבי יוחנן לא אחא לפלוגי אכרייתא דלאו תנא הוא כדמוכח בפרק קמא
דמכות (דף ת.) דמשי ארז תנא הוא ופלוגי ולא בעי לשנויי הכי לרי' יוחנן אפי' דיש לדחות דר' יוחנן (א) *ממתי דכלים (פ"א מ"ח) דתני
עזרת נשים מקודשת הימנו שאין טבול יום נכנס לשם אלא כהר הבית וחיל שרי והיינו מדרבנן דאי מדאורייתא אסור ליכנס במחנה ליה
אם כן כהר הבית נמי ליחסר דמפתח הר הבית עד שער נקטר מחנה ליה כדתיבא כדוספתא ובספרי מכל מקום אין נראה דפלוגי
בריייתא דהכא אמתני' דכלים אלא רבי יוחנן לפרושי כדתיבא אהא דעשה דקתני לאו דוקא ולאו משום דכבר רבי יוחנן טבול יום דז לאו
כז דמי דהא רבא אית ליה דרבי יוחנן בסוף האשה (פסחים ז.) ורבא אית ליה בפ"ב דכריתות (דף י.) דמחוסר כפורים דז כז דמי אלא
דוקא לענין פסח הכא בטומאה דלא יאכלו ממנו זבין וזבות ונדות ויולדות קאמר דכז דמי להכי מיימי לה ככריתות אכל לענין ציאה נתקדש
לאו כז דמי וימחא השתא ברש פ"ב דזבחים (דף י:) מסיק לכ"ע דמחוסר כפורים דז כז דמי ובפרק ג' מינים (מיר דף מה.) מסיק
דאפילו טבול יום דז לאו כז דמי אלא היה דזבחים לענין פסח הכא בטומאה והיה דעיר לענין ציאה נתקדש והא דמשמע כהיה
סוגיא דג' מינים דאפילו נאמר טבול יום דז לאו כז דמי אסור ליכנס למחנה ליה ומקרא דרש התם ארי' דהתם כז בעל ג'
לריות דלכא תרתי שהוא טבול יום ומחוסר כפורים ואפי' כדשמתין נמי כראה קרי זו ביום דהוי טבול יום ומחוסר כפורים שרי
מדאורייתא היינו משום דליתו על טומאה אחת אלא יום א' יבנם דמחנה ליה. וא"ת מנא ליה שחדשו מטבול יום דלמא חדשו מטמא
מת עצמו ויש לומר דמשמע ליה שאל חדשו אלא על הארז וחזר היינו עזרת נשים כדמוכח ביהובאל (מד) ואילו טמא מת אסור אפי'
במחיל: **ואמר** עולא מה שעם כו'. פירוש כיון דציאה במקל שמה ציאה מה טעם החירו חכמים להכניס ידיו לכהונת ואם
תאמר וכיון דשמה ציאה ואפילו הכי שרי מקל משום דאי אפשר צענין אחר אי"כ טולו נמי ליסתי וי"ל דלא יתחא שדחה ציאה כולו
דמכתי כהדיא ואל המקדש לא תנא אכל ציאה במקל לא מביי כהדיא אלא מהיקשא גמר לה עולא התם מה נגיעה שדחה שמה נגיעה
אף ציאה במקל כו' ועוד יש לומר כיון דאפשר על ידי ציאה במקל אם יכנס כולו חייב מידי דהוה אהיה לו דרך קצרה וכל לו כדכרעה:
מי

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

פרי איסורי. אשת אח ואחות אשה: הויל ואיסורי. איסור אשת אח
שהיה עליה כשמת אחיו כלא בנים איסורי נמי איסור אחות אשה:
שמהו שגו. שהוא יום כהנא קרבנותיו ואריך ללא כהר הבית ולעמוד
כשער נקטר ולהכניס ידיו לעורה ליתן מן הדם לכהונת (א) וראה קרי.
להכי נקט קרי ולא טומאת שרץ
וכנלה דטמא שרץ ואפי' טמא מת
נכנסין להר הבית כדמפרש כלאו דברים
(פסחים דף טו.) שנאמר (ויקח משה
את עצמות יוסף עמו ושערי נקטר
לא נתקדשו בקדושת עורה כדלמירן
כבילד זולין (שם דף פא:) והרי הן כהר
הבית ויכול טמא מת ליכנס לשם אכל
בעל קרי משתלה חזן לשני מחנות כז
כדמפרש כלאו דברים (שם טו.) וכל זכאי
לכרות בעל קרי: **ועל** לקריין:
אצ"ט. טבול יום אחר דקרי אינו
נכנס להר הבית דכל טבול יום הכי
הוא בטומאה עדיין לחרומה ולקדושת
ולמקדש: **וזו** יבא להר הבית
ויכניס ידיו לכהונת ויטהר לאכול
פסחו לערב: **שיבא עשה דפסח** שיש
בו כרת. דלא אכל יכניס ידיו לכהונת
לא יטהר לאכול פסחו לערב: **וידחה**
עשה דוישאלו מן הממנה (א) שאין זו
כרת שאין עושה כרת אלא על ציאה
עורה וזה לא יכנס לעורה אלא לשערי
ניקטר שלא נתקדשו ויכניס ידיו
לכהונת ויטהר מלרעמו וישלם פסחו
לעורה לשחות ולערב יערב שמשו
ליטהר מקריין: **ועמוד יוספט.**
אחיו היום נטוהו ישראל מטומאה
למחנה ליה. להר הבית: **ואמר** עולא.
במסכת זבחים (דף ז.) דלמר עולא ציאה במקל שמה ציאה
ואומניניה מהא דקתני זה נכנס ומכניס ידיו לכהונת ואם
אמרת ציאה במקל שמה ציאה נמי נמי דנכנס להר הבית ושם
דעשה שאין זו כרת הוא לכהונת הכי מני מעיל ידיו ארי' וארי'
עשה שיש בו כרת הוא דקיימא לן במנחות בקומץ רבה (דף כו:)
מחוסר כפורים שנכנס למקדש עושה כרת ואין לריך לומר טבול
יום ושאר כל הטמאים ושני עולא שאני מזרע הויל והותרה
לה ציאה במקל לרעמו שהרי עדיין מחוסר כפורים הוא ובכרת
והותרה לו מן המורה ציאה זו במקל הותר נמי לקריין. אלא
הויל ואיסורי מה אסורא איסורי נמי איך דהוה גביה:
מינא

מסורת הש"ס

(א) פסחים ז.ב. זבחים ז.ב.
(ב) פסחים ז.ב. זבחים ז.ב.
זבחים ז.ב. פ"ט. (ג) ז"ל
רבי יבא. זבחים ז.ב.
(ד) שמות י"ג. (ה) במדבר
טו.

תורה אור השלם

1. וישחט את הכבש
במקום אשר ישחט את
החטאת ואת הקדש
במקום הקדש כי
כחוקת הקדש הוא
לכח קדש קדשים
הוא: ויקרא י"ג
2. והצניף ירושפט בקרל
הזרוע וירושלם בבית ה'
לפני הקדש הקדוש:
זכרי זבחים ב כ ה

גליון הש"ס

גם ידיו כהן שמיני. פ'
יחא דף מ ע"ב מ"ה מה
מקום: שם בבב יוחנן
באחת את. חנוס' ליל ג
פ"ב ד"ה לא עשה שיש
ע"כ כרת אלא להכי שיש
מיני מחמת אשה מלמט
אח: רוב' ד"ה רבי יוחנן
אפי' רבי יוחנן
כפ"י רבי' יוחנן
מחמת פ"ה מ"ה דמדי
כא יבא לו אכל אחיו
הכניס:

הנהגות הב"ה

(א) נבי אלא מ"ה מתי
אחות אשה כהן מתי
מלמט אה: (ב) רש"י ד"ה
שמיני שגו ובי' הים
לכהונת. י"ב פ"א
שעומד שם המצורע
ומכניס ידיו לכהונת
שמשולח
חזין לג' מחנות בשמיני
שלו הותר לבב בשתי
מחנות אבל בעורה
אינו נכנס כדתיבא
במס' מכות דף ת טמא
יהיה לרבות טבול יום
עוד טומאתו בו לרבות
מחוסר כפורים ובטמא
עוד טומאתו בו לרבות
אפשר שלא יפסל
ביצוא הרבנות ידיו
ביצוא מקל הוא
כמצורע ולא שמה
ביצוא הלכך מזה עליו
והוא עומד בשער
נקטר: (א) רוב' ד"ה ר"י
ד"ה סבר ממתי:

הוספות ישנים

הויל והותר רש"י
הותר לקריין. וא"ת אי"כ
מאי קאמר לעיל מטעם יבא
עשה שיש בו כרת ודחה
כי יתחא טמא דהואל
והותר. וי"ל דלעיל לא יוכל
לומר ק דמאי למה הויל
הואל וכו'. משמע שאל
היה אחר מקדש לכן
ולעיל יול המצורע ליכנס
כשער נקטר שחא מחנה
ליה אלא כהא (ש"ך) הויל
להכניס ידיו לכהונת: